Поштоване колеге инвалиди и породице погинулих бораца,

објављујемо интегрални текст говора Радише Миливојевића, председника Удружења, на Јавној расправи која је одржана у Крагујевцу 22.12.2014.године:

Поштоване колеге ветерани, поштовани чланови породица наших погинулих другова.
Нећу се много освртати и говорити о члановима овог предлога Закона, са којим се не слажем и због којих мислим да поједини његови чланови нису прихватљиви, премда има и сасвим коректних ставова. То препуштам говорницима после мене , који много боље баратају том материјом. Оно о чему бих ја говорио су неки суштински разлози због којих сам мишљења да Закон у целини не треба прихватити.

Сама чињеница да се јавна расправа о предлогу Закона води у само четири града у Србији, довољно говори о озбиљности намере да се отворено разговара са будућим корисницима тог закона и на унапређењу истог. У Србији постоји бар још 20 градова и општина са изузетно јаком ветеранском популацијом и тим људима је ускраћено право на дискусију и примедбе на нешто што им одлучује о судбини. Не могу се отети утиску да је ово само отаљавање обавезе тако да су ове четири расправе једна нај обичнија фарса, изругивање и демонстрација моћи предлагача овог Закона.

Први разлог неприхватања, је чињеница да Закон обилује декларативним правима која уопште немају упориште у Законима области за коју су та права дата и велико је питање хоће ли их добити, тако да је ово потцењивање нашег здравог разума третирањем од стране власти као да смо ретадирани и да не схватамо да нам нуде ражања зец у шуми. То је по мени омаловажавање популације и разлог за одбијање Закона у целости, јер поверење и сарадња се не стичу лажима и шареним лажама.

Предлажем да се сва права која се нуде прво регулишу у Законима области која је надлежна за њих па тек онда да се прикажу као права у нашем Закону. Пошто већ има 28 експерата, који су по речима Државног секретара Г-дина Драгана Поповића радили на овом Закону, вероватно ће им бити лако да реше овај проблем.

Други разлог неприхватања је тај што овај Закон по свом садржају треба да буде закон Министарства одбране а не ветерана. По овом закону су апсолутни добитници Мирнодопски војни инвалиди тј официри, подофициpи и војници, Војске Србије. По овом закону су они најзаштићенији. Боде очи податак да у дефиницијама Мирнодопски војни инвалиди имају чак 7 чланова, а борци и РВИ заједно 6 чланова. ППБ 1 члан и цивилне жртве рата 1члан. Мени је познато да се Мирнодопски војни инвалиди већ више деценија изједначавају са ратним војним инвалидима али и томе мора доћи крај. Као што је дошао крај многим вредностима које су бивше и садашња власт укинули овој популацији. Не може неки официр или војник који се повредио или оболео, на раду у мирнодопским условима, па макар то била и војна вежба да има исти статус као њихов колега који је са оружијем испуњавао своју обавезу из заклетве и предводио или био војник борац у ратним дејствима и том приликом задобио пореду, рану или болест. Није поштено према тим часним официрима и војницима. Нисам сигуран али мени лично се чини да се оволиком бригом за МВИ припрема терен за неке ситуације и повређивања или недај боже смртних исхода, приликом учешћа наше војске на војним вежбама са разно разним страним војним алијансама и савезима.
ПРЕДЛАЖЕМ да се мирнодопски војни инвалиди третирају као и сви радници који су повређени на раду и да та категорија инвалида буде у надлежности закона о ПИО-у или већ неког закона у оквирима војске Србије.
То не значи да војници а посебно полицајци који су рану или озледу задобили у оружаним сукобима са криминалцима терористима или другим оружаним акцијама на очувању реда и поретка у Србији, не треба да буду обухваћени овим законом. То се односи и на припаднике безбедносних служби и војних и цивилних.

Трећи разлог неприхватања.
Свака озбиљна држава на свету са посебним пијететом се односи према својим ветеранима. У већини земаља су они грађани првог реда са свим повластицама и бенифицијама које то носи. Ова држава, то јест власт се имам осећај већ годинама уназад стиди својих ветерана. Сви сада перу руке од ратника и оних чија су деца погинула у рату који нису изазвали, него су се само часно одазвали да испуне своју грађанску обавезу и заклетву дату држави. Никога у власти не интересује дали борац који је учествовао у одбрани земље има леба да једе са својом породицом. Давно је Лаза написао ``Све ће то народ позлатити`` и ова наша власт је изгледа сто пута то прочитала и још више усавршила понижавање ветерана.
Зашто се у предлогу Закона, за ратне сукобе у 1999. години не каже у ставу 7 члана 4 да су вршили војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве

државне безбедности у вези са учествовањем у рату против шиптарских терориста и НАТО агресора у СРЈ. Уместо Шиптарских терориста и НАТО агресора, у предлогу Закона стоји, `` У савезној Републици Југославији од 24. Марта до 26 јуна 1999. год.`` Јел то несмете да поменете или је нешто друго у питању. Па дали је могуће да вам неко са стране сугерише шта треба да пише.
Предлажем да се у члану 7 став 6 јасно и прецизно наведу ``шиптарски терористи и НАТО агресор``, као непријатељ против кога се држава борила.
Последњи и најважнији разлог за неприхватање овог предлога закона је непознаница на основу чега се базирају права из овога закона. Незнамо шта смо. Социјала, или шта већ. Ако смо социјала а то изгледа неко и жели онда држава нема ама баш никакве моралне обавезе према нама. Може да нас пљује Кандићка и Бисерко, оне врачаре што себе називају жене у црном Тужилац за ратне злочине и да не набрајам више. Па људи долази време да ћемо ићи у затвор само зато што смо се усудили да бранимо рођену земљу. Е да то не буде више тако, не предлажем, него захтевам, да члан 2 овога закона гласи. ПРАВА КОЈА ПРОИЗЛАЗЕ ИЗ ОВОГА ЗАКОНА БАЗИРАЈУ СЕ НА МАТЕРИЈАЛНОЈ НАКНАДИ ЗА УЧЕШЋЕ И ЗАДОБИЈЕНЕ ПОВРЕДЕ ИЛИ СМРТНИ ИСХОД У РАТНИМ ДЕЈСТВИМА И КАО ВИД НАЦИОНАЛНОГ ПРИЗНАЊА.
Нисам правник и можда нисам добро срочио овај захтев али то је суштина. Неко ће то веровато боље образложити. Тек са оваквим чланом у закону можемо да кажемо да је држава стала иза нас . Без овога смо само социјала и пустолови и нико не мора имати било какве обавезе према нама.
Поштовани другари
Видећемо дали ће наши, уверен сам, разумни и реални захтеви бити прихваћени. Они имају власт и моћ . У скупштини имају 180 робота који ће не трепнувши дићи два прста ако им се тако нареди. То несмемо дозволити. Ако то дозволимо пљунули смо на гробове својих погинулих другова, пљунули смо и себи у лице и што је најгоре, издали смо Србију за коју смо били спремни и живот да дамо.
Представницима власти који су овде са нама најдобронамерније поручујем. Добро размислите шта ће те предати Влади на разматрање и усвајање пред скупштинску одлуку. Сада имате посла са борцима а не просветарима, радницима и другима које плашите добијањем отказа. Нас тешко можете заплашити јер једноставно немате са чим да нас плашите. Све сте нам узели до сада али понос и достојанство вам не дамо. Постоје и други законски облици борбе за наша права и сваки ћемо искористити док их не остваримо.
ХВАЛА